

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

ȚUP

ȘI PĂDUREA ÎNCREMENITĂ

Cartea a treia

MAIONEZĂ ȘI VITEZĂ

— Domnule Fulger! Domnule Fulgeer!

Țup stătea în fața cochiliei domnului Fulger și îl striga. Domnul Fulger nu era afară, era în casă. Adică în cochilie, mă înțelegeți. Lui Țup îi era dor de el pentru că fusese plecată de Crăciun acasă la mama, unde veniseră și frații ei și petrecuseră împreună restul iernii. În zilele foarte reci în care nu ieșeau afară să se joace, Țup citise cărți despre samurai. Așa aflase despre ei că erau luptători incredibil de curajoși, tare pricepuți la lupta cu sabia, că erau foarte disciplinați, nu se temeau de nimic și și-ar fi dat viața pentru onoare ori pentru Shogunul lor. Shogunul era un fel de rege din Japonia, pe care ei, samurarii, îl apărau. Țup citise că existaseră și femei samurai, cam puține, ce-i drept, și era sigură că dacă s-ar fi născut cu vreo 300 de ani mai devreme ar fi fost și ea o puiuță samurai.

Acum se întorsese însă acasă și voia să își viziteze prietenii. Sper că nu i-ați uitat pe înțeleptul bufnițoi Buhu-Pădurii, pe inimosul pui de cioară Zăpadă, pe cochetul curcan Gelu, curajosul corb Tor și pe cel

mai rapid melc din lume, domnul Fulger. Melcul stătea cel mai aproape de cuibul ei, așa că oprise prima dată la el.

Dar ceva nu era în regulă. Cochilia domnului Fulger, de obicei bine spălată și lustruită, era acum prăfuită și... pătată de păsările ce-și aveau cuibul deasupra lui. Ba chiar un păianjen își prinsese de ea un colț al pânzei, semn că domnul Fulger nu se mișcase de acolo zile bune. Țup se îngrijoră. Dacă se întâmplase ceva cu vitezomanul ei prieten? Poate era bolnav... Chiar grav bolnav!

— Domnule Fulgeer! Ieșiți din cochilie, vă rog! Nu plec de aici până nu vă văd! Vreau să știu că sunteți bine! strigă Țup cât putu de tare.

Dar melcul tot nu răspundea. Atunci micuța ciocărlie se apropie de cochilie și bătu zdravăn în ea cu ciocul: CIOC, CIOC, CIOC. Lipi urechea de cochilie și ascultă cu atenție. I se păru că aude ceva. Aha, melcul trăia, era acolo, mișca! Bătu mai tare: CIOC, CIOC, CIOC, CIOC.

Se auziră din nou niște zgomote, apoi vocea domnului Fulger răsună nemulțumită:

— Pleacă, am treabă!

După care melcul mormăi încetișor...

— Maioneză și viteză, maioneză și viteză...

„Ce a spus?!“ se miră Țup. „Maioneză și viteză?! Ce-o fi asta? Aoleu, nu se poate, domnul Fulger și-a pierdut mințile! A înnebunit melcul! Trebuie să-l văd, trebuie să-l văd!“ Și ciocăni din nou cu atâta putere, încât se temu că ori își va sparge ciocul, ori va găuri cochilia. Abia atunci domnul Fulger începu să-și scoată capul afară.

Însă... îi era tare greu s-o facă. Cel mai rapid alergător dintre toți melcii pădurii abia ieșea din propria cochilie. Până la urmă scoase cu greu capul, iar Țup se îngrozi. Melcul era palid la față ca o stafie, ochii îi erau umflați și roșii, iar el era... cum să vă spun... tare rotund. Ce mai, se îngrășase îngrozitor. Obrajii îi erau ca două bile și o gușă măricică începuse să îi acopere pieptul. Cum scoase capul afară închise repede ochii și strigă:

— Ce e cu lumina asta? Stingeți-o rapid! A explodat Soarele? E prea luminos, să-l dea cineva mai încet, nu văd nimic, mă orbește! A, tu erai, fetiço? Iar mă deranjezi? Nu ai venit într-un moment bun, sunt foarte ocupat cu... ceva.

Apoi bombăni din nou:

— Maioneză și viteză, maioneză și viteză, maioneză și viteză...

— Domnule Fulger, ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? Bună ziua! Sunteți bine? Nu știu cum să vă spun ca să nu vă supărați... Mai bine vă spun direct: nu arătați bine deloc! Ba chiar arătați îngrozitor! Sunteți alb cu ochii roșii și foarte gras. Aveți capul ca o cireășă albă, nu e normal să arătați așa, domnule Fulger!

— Ce vrei să spui, fetiço? Mă simt excelent! Mai bine ca niciodată, hehe!

— Ați mai alergat prin pădure?

— De ce aș alerga prin pădure când pot foarte bine să alerg în casă? Pe loc. E mult mai comod și mai interesant. În plus, nu mai trebuie să concurez cu mototolul de iepure, pentru că pot concura cu cele mai rapide animale din lume.

— Mă iertați... Unde?

— Unde ce?

— Unde concurați cu cele mai rapide animale din lume?

— Cum unde, în casă!

— La dumneavoastră?

— Păi, doar nu la tine, hehe!

— Dar ce animale încap la dumneavoastră în casă? Și unde puteți fugi cu ele acolo, în cochilie? Animale foarte mici? Insecte?

Tup și Pădurea Încremenită este un bun prilej de a reîntâlni personajele dragi din cărțile anterioare. Însă cititorul va fi surprins să le revadă într-o ipostază mai puțin fericită, căzute sub vraja jocurilor pe calculator și a „țipsurilor“, cu sănătatea șubrezită și cu voința anesteziată. Încercarea disperată a lui Tup de a le salva este o excelentă lecție despre ce înseamnă prietenia adevărată și o invitație de a crede până la capăt nu numai în tine, ci și în ceilalți. Iar victoria neașteptată în confruntarea cu Bosu' Lăcustă este ilustrativă pentru faptul că iertarea, nu răzbunarea, este singura cale prin care binele poate învinge cu adevărat răul.

